Мал. В. СОЛОНЬКА

СІЧЕНЬ

ISSN 0132-4462

1987

№ 1

ЕРЕЛЬ

Відкритий лист прокуророві Вінницької області І. Д. ТЕМЧЕНКУ

Доброго здоров'я, вельмишановний Іване Даниловичу!

Хочеться трохи поговорити з Вами на таку, сказати б, досить активно вже обсмоктану моралістами тему, як гуманність. От усе-таки: що воно таке, як на Вашу думку? Ні-ні, в загальних рисах усі ми знаємо: людяність, почуття любові до людей і так далі. Ну, а конкретно? Якої любові? До яких людей? А якщо я полюблю, вибачайте, чужу дружину? Це теж гуманність? І її чоловік мусить за це мене по голівці гладити? Еге ж, інший, дивись, та́к погладить, що легким переляком не відбудешся...

Або візьмемо такий факт. Вирішив якось директор Глухівецького заводу залізобетонних виробів В. Ю. Жорняк поліпшити житлові умови своїй матінці Євгенії Михайлівні. Крок, безперечно, людинолюбний і вищою мірою похвальний. І, якщо замість дозволених 58,5 «квадратів» Володимир Юрійович розмахнувся на всі 160,— хіба можна його за це надто суворо засуджувати? Чи ж міг люблячий син допустити, щоб рідна матуся тулилася у нещасних двох-трьох кімнатах, у той час як він живе у заводській благоустроєній квартирі, а дружина ще й має, до того ж, заповідану батьками добрячу цегляну хату?!

Ні, не міг Володимир Юрійович показати себе перед усим світом отаким скнарою, таким черствим, дрібним егоїстом. Він узявся за справу з усією властивою йому широтою натури. Добув для тієї далеко не стандартної будови геть усі дефіцити — від найменшого цвяшка до суворо фондованого оцинкованого заліза. І не просто добув, а, користуючись своїм директорським статусом, виписав усе це по оптовій, дешевій ціні — нібито для потреб виробництва. Дивись, і зекономив якихось шість тисяч карбованців з матусиного бюджету...

Чи ж повернувся б, повторюю, у когось язик ганити людину за такий яскравий вияв гуманізму до рідної неньки?

Уявіть собі, повернувся. Комусь здалося, що виявляти синівські почуття теж, мовляв, треба в межах закону. І невдовзі Володимира Юрійовича розлучили з директорським портфелем, позбавили звань члена партії й депутата та ще й віддали під суд. У квітні 1979 року його було засуджено до одного року виправних робіт з утриманням 20 відсотків заробітку.

Правда, з цим вироком не погодився Ваш, Іване Даниловичу, попередник — колишній прокурор Вінницької області Г. С. Тернавський. Він виходив з того, що людина, яка кілька літ грабувала державу, повинна, по-перше, усе награбоване до копієчки повернути, а по-друге, виправляти свою широку натуру в дещо інших, спеціально створених для цього умовах. І Георгій Степанович запропонував переглянути цю справу. Однак новий суд — уже не Козятинський, а Калинівський районний — теж, на диво, виявив до Жорняка максимум (я б сказав — надмаксимум!) гуманності: залишив у силі попередній вирок і навіть пішов ще далі, відмінивши накладений обласним судом арешт на майно й заощадження Жорняка. Цього разу вже не було почуто й протесту прокурора: колегія обласного суду у складі голови В. К. Сорокіна та членів В. А. Булат і В. П. Скляр залишила його без задоволення. Рішення м'якосердої Феміди вступило в законну силу.

Але для чого, спитаєте Ви мене, ворушити давно минулі справи? А ось для чого. Побачивши таку зворушливу турботу про себе, наш було підупалий духом герой знову відчув себе на коні. Посівши на рідному підприємстві не таку вже й малопомітну посаду головного технолога, він продав за 15 тисяч карбованців милостиво залишений йому будинок, споруджений з незаконно добутих матеріалів, і, суттєво поправивши таким чином свої фінансові справи, узявся за особистих недругів. Заводський колектив затрясло від численних перевірок, які почали влаштовуватися за «сигналами» Жорняка. Особливо діставалося тим, хто свого часу сприяв викриттю його далеко не білосніжної діяльності. На інженера з техніки безпеки В. Й. Кочмарівського (нині — пенсіонера) за кілька років відправлено в різні інстанції десятки кляуз, в яких чесне ім'я комуніста, інваліда війни, бездоганного трудівника-ветерана втоптується в найбруднішу грязюку, змішується з найчорнішим багном. Під цими доносами переважно підписується мати Жорняка Євгенія Михайлівна (чи не з почуття гарячої вдячності до щедрого за державний рахунок синочка?). При кожній зустрічі з Жорняками на голову сивої людини сиплються прокльони й погрози. (Тут особливо віртуозну майстерність виявляє дружина колишнього директора Валентина Іванівна). Хмари перелітних комісій мігрують до Глухівців. Вони приїздять, проводять ретельні перевірки і, не знайшовши ніякого криміналу, відбувають у зворотному напрямку. Щоб поступитися місцем новим комісіям, які поспішають в зустрічних поїздах, літаках, автобусах, лімузинах...

Жорнякам даються офіційні відповіді, їх попереджають про неприпустимість наклепницьких дій. (Ніби самі вони цього, в простоті душевній, не знають!). Нарешті, не витримавши незаслужених образ, В. Й. Кочмарівський звернувся до суду.

І тут ми знову — вже вкотре! — стикаємося з рецидивом отієї самої нерозбірливої, травоїдної, геть-чисто позбавленої будь-яких принципових, логічних, моральних засад гу... Гублюся в здогадах — яким би синонімом замінити це благородне, високе слово, аби воно в данім контексті не так різало вухо? Ось уже з квітня місяця лежить у Козятинському районному суді заява В. Й. Кочмарівського, а її ще й досі ніхто не розглядав. На запитання мого кореспондента суддя Алла Олександрівна Юхимчук плутано пояснила, що це — «дуже складна справа», що «необхідно провести попереднє розслідування», яке суд не має права проводити, і т. д. Наостанок усе-таки пообіцяла зайнятися, але точних строків так і не назвала.

Дивовижно! У партійній комісії при райкомі партії зібралися цілі томи жорняківських наклепів та матеріалів їх перевірок,— а служителі районної Феміди усе ще тільки збираються проводити «попереднє розслідування», до того ж, іще й не знають, з якого кінця за нього братися!

Так оце я й хочу запитати Вас, вельмишановний Іване Даниловичу: як усе-таки витлумачують оте слово — гуманність — представники деяких правоохоронних органів на Вінниччині? Невже не скрізь вона полягає в тому, щоб захищати чесних громадян — від рвачів та злодюг, працьовитих — від ледарів та захребетників, принципових — від демагогів та брехунів? Чому ж виявляють її, ту гуманність, часом явно не до тих, до кого треба? Чому, при повному потуранні охоронців закону, страждає не хапуга, не хижак, не чорноротий наклепник, а — чесні, сумлінні люди, трудовий колектив, виробництво, держава в цілому? Хто і якими цінностями зможе нам окупити отаку підсліпувату, вибачайте на слові, гуманність?

От на всі ці пекучі питання вельми й кортить мені почути Вашу авторитетну відповідь.

По цій мові бувайте здорові.

Низький уклін Вам

від щирого серця
Вашого ПЕРЦЯ.

Телеграфне Агентство Перця

ШПАЛИ ДЛЯ ЗАСОЛКИ

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА область. (Кор. ТАП). На Новомосковському шпалопросочувальному заводі освоєно нову технологію просочування шпал, яка тримається у великому секреті. Щоправда, просочилася чутка, нібн ця технологія за тривалістю дуже нагадує процес соління овочів, тільки ще довший. Очевидно, тому трест «Кременчукбуд», який здав шпали на обробку і мав отримати їх ще в четвертому кварталі минулого року, чекає і досі.

ПЕРЕДПЛАЧЕНІ СЮРПРИЗИ

КИЇВСЬКА область. (Кор. ТАП) Несподіваний передноворічний подарунок піднесли жительці села Триліси Фастівського району О. І. Слободяник місцеві зв'язківці. Вони вручили передплачені нею додатки до журналу «Юный техник» відразу за вісім місяців. Що ж стосується примірників журналу «Природа и ресурсы», також досі не бачених передплатницею, то керівництво відділення зв'язку пообіцяло підготувати ще один сюрприз — до Восьмого березня.

ФІЛОЛОГІЧНІ ПОШУКИ

КІРОВОГРАДСЬКА область. (Кор. ТАП). З Онуфріївського райпобуткомбінату надійшов сповнений тривоги лист.

«Уже закінчується робочий день, а наш головний інженер О. М. Михайленко мовчить, мов риба,— повідомляли схвильовані автори.— Лише попросив секретарку принести з бібліотеки фразеологічний словник. Ми навіть не почули від нього жодного матюка, хоч іще вчора, як, до речі, й раніше, в його лексиконі переважали слова, від яких вуха в'януть. Може, з ним щось трапилося?»

Як показала перевірка, О. М. Михайленко справді зацікавився фразеологічним словником.

— Вирішив... уточнити... які... існують... іще... вирази... крім... багатоповерхових,— пояснив він, ледве добираючи нормальні слова.

З МІНІМАЛЬНИМИ ЗАТРАТАМИ

Із села Мирного Оріхівського району наш запорізький кореспондент передає: міжколгоспна шляхово-будівельна організація розпочала будівництво дороги з твердим покриттям способом, який обіцяє велику економію коштів. Він полягає в тому, що під полотно майбутньої дороги просто завезено щебінь. Розрахунок, мабуть, на те, що його розгорнуть і утрамбують самі водії, підсипаючи щебінь під колеса загрузлих автомашин.

ЧИТАЮЧИ ПРЕСУ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— А інакше ніяк не могли спровадити Івана Кириловича на пенсію!

Мал. Г. МУШКАЄВА

— Ось тепер за кожним телефонним дзвінком я бачу конкретну людину: по цьому дзвонить Іван Петрович, а цим телефонує Сидір Семенович...

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Довелося перебудуватися на таку ось продукцію: адже план у нас в тонна-кілометрах!

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Друкуйте далі: «...і повністю покінчили з пияцтвом, хуліганством!..»

Мал. О. КОХАНА

— Досить боротися, час уже і працювати!

Мал. В. СОЛОНЬКА

— І це зроблено в двадцятому столітті!! А я думав — наша робота!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Купила йому за великі гроші — може, хоч це допоможе!

КУДИ ПОДІТИ ІВАНА ДАНИЛОВИЧА?

Історія ця досить давня.

Років десять тому апаратник одного з полтавських молокозаводів Іван Данилович Тасько у всеозброєнні своїх громадських прав і обов'язків пробився до одного із заступників міністра молочної промисловості СРСР і з повною відповідальністю заявив, що проектувати і споруджувати на їхньому заводі нову котельню недоцільно. По сусідству, через дорогу, розміщений цукрокомбінат, потужні котли якого повністю задіяні тільки в сезон цукроваріння. Але навіть у час «пік» його чудової сухої пари вистачить і комбінату, і молокозаводу. І ще довго вистачатиме.

Заступник міністра відповів:

— Ви що, вважаєте, що один у всьому розбираєтесь?

Коротше, прийнятого рішення переглядати не стали. Котельню спроектували і збудували. І до цього давнього епізоду, мабуть, не варто було б повертатися, якби тепер не стояло питання про демонтаж обладнання і пристосування приміщення котельні під склади. Помилка коштувала чверть мільйона карбованців.

Можливо, мій герой і не краще за всіх розбирається в молокопереробній справі. Але право на інженерне мислення він має. До того ж, офіційно підтверджене. Свого часу Іван Данилович закінчив технологічний інститут холодильної промисловості, пізніше — дворічні курси по запровадженню НОП у молокопереробну галузь. Правда, на інженерній посаді працював мало. Через сімейні обставини перевівся на краще оплачуване робоче місце і понад п'ятнадцять років працює апаратником вищої кваліфікації.

Але це не заважало йому кипіти інженерними ідеями і щедро ділитися ними з адміністрацією заводу, відповідальними працівниками обласного управління і, як ви помітили, галузі взагалі. Такий напрямок думок породжує в ньому постійні «чому?»

Чому, наприклад, упродовж багатьох років на заводі не працює імпортна лантухозашивальна машина? До речі, дуже дорога. А жінки як зав'язували лантухи вручну, так і зав'язують.

Чому на заводі неправильно ведеться облік харчових жирів, що дало змогу безпідставно списати 2155 кілограмів жиру і призвело до чималих збитків?

Чому графік роботи майстрів не відповідає вимогам техніки безпеки? Хіба може людина протягом цілої доби зберігати працездатність і елементарну пильність?

Чому майже нічого не робиться для механізації вантажно-розвантажувальних робіт? А коли спробували, то вийшло настільки невдало, що це лише погіршило становище...

Який намір має адміністрація щодо нерозважливо придбаних електрокарів? Навіщо їх тримати на заводі, коли немає акумуляторної станції і вони, власне, не працюють?

Чому на заводі не хочуть нічого робити для кращого уловлювання замінника сухого так званого вершкового молока, який вилітає через витяжку в атмосферу? Уже весь дах білий. А в галузевому журналі була ж схема пристрою...

Подібних «чому» і конкретних пропозицій щодо поліпшення справ на рідному заводі Іван Данилович поставив і подав на своєму робітничому віку немало. І хоча всі вони несли в собі якесь раціональне зерно — не це зараз становить головний предмет нашої розмови.

У морально-теоретичному плані давно стало аксіомою, що в нас «людина ходить як господар по безмежжю рідної землі».

Але в плані конкретно-виробничому такі «походи» інколи викликають бурхливі службові ревнощі. Деяким відповідальним особам це здається щонайменше дивним.

Як зазначив колишній заступник міністра м'ясної і молочної промисловості УРСР І. В. Бородай, скаржник «виявляє хворобливу цікавість до справ, які не входять в його виробничі і громадські обов'язки...»

Одне слово, знай, коза, своє стійло.

Те, що з морально-теоретичного погляду може розцінюватися як незаперечна громадянська чеснота, у службових паперах набуло підозрілого вигляду якогось вивиху, ненормальності, або, як висловився колишній заступник міністра, «хворобливої цікавості».

Після чергової скарги Івана Даниловича на адресу обласного управління м'ясомолочної промисловості (тепер — теж колишнього) його начальник Ю. П. Оппельд гірко скаржився медикам, прохаючи освідчити непогамовного робітника, який не усвідомлює меж своєї компетенції. Цікаво, що, незважаючи на власні офіційні визнання доцільності й корисності пропозицій І. Д. Таська, у звертаннях до медиків він без тіні докорів сумління стверджував: «Факти, вказані в листах, при перевірці не підтверджуються...»

Ну, що тут скажеш?!

Ай-я-яй!

Між рядками начальницьких закликів до психіатрів аж пищало: «Ну, допоможіть же, допоможіть! Утихомирте цього навіженого! Не дає спокійно жити! До всього йому діло. Скрізь суне свого носа. Усіх влаштовує, а його, бачте,— ні! Ну, хіба це нормальна людина?! Народний контроль мовчить? Мовчить! «Комсомольський прожектор» не сигналізує? Ні! В районі задоволені? Задоволені. А йому все не так! Удосконалень вимагає, господарського підходу... Хто тут начальник?! Не просять, то нічого у відповідальні особи пхатися!»

Років вісім тому медики, зглянувшись нарешті на благання змученого скаргами і пропозиціями начальника, освідчили Івана Даниловича. Як повідомив головний лікар обласного психоневрологічного диспансеру, «ознак психічного захворювання у І. Д. Таська не виявили».

Цієї довідки можна було б не цитувати, аби не давніша, пожовкла від часу і потерта від численних пестливих доторків «бамага» про те, що Іван Данилович — людина неврівноважена. Через... І далі наводився просторий діагноз, який можна поставити кожному, хто коли-небудь падав на ковзанці або носив затісного капелюха. А тим більше людині, яка воювала, має поранення і є інвалідом третьої групи Великої Вітчизняної війни.

Цією «бамагою», як дубцем, відбивалися від допитливості різних службових осіб, накликаних листами Івана Даниловича.

Для декого не треба було навіть довідки. Вистачало натяку: «Та він, знаєте, того... контужений. Ще з війни...» І — все.

...Ми залишилися з директором заводу в кабінеті насамоті. Іван Данилович щойно пішов. Директор витирав хустинкою розпашіле обличчя. На ряд претензій щодо організації виробництва, які прямо висловив Іван Данилович, директорові відповісти було нічим. Та й не спеціаліст він молочної промисловості. До того ж — на заводі порівняно недавно.

Але людина досвідчена і достатньо самокритична.

— Н-та-а-к,— протягнув поволі.— Хоч і розумію, що й такі люди потрібні, що вони в кожній справі — як бродильний елемент, а звикнути не можу. Важко...

А що, як і справді припустити на хвильку, що всі ми — нормальні, а Іван Данилович (справжнього прізвища свого героя я з певних причин не називаю),— ну... якийсь не такий? Після контузії це у нього, скажімо, з'явилося...

Від такого припущення чомусь стає сумно. Отже, виявляється, серед тих, хто вважає себе людьми нормальними, так і не знайшлося жодного, кому б до глибини душі дошкуляли безгосподарність, застій, звітувальне благополуччя, тупе небажання вискочити з наїждженої колії? Хто не побоявся б на довгі роки зіпсувати добрі стосунки з адміністрацією і навіть близькими людьми у своєму безкорисливому прагненні пробити кору байдужості, черствості, закостеніння, зробити щось більше, аніж вимагається затвердженими інструкціями?

Глибоко віриться, що це не так. Можна не сумніватися, що на тому ж заводі чимало отаких же ініціативних, думаючих людей. Просто — Тасько виявився неспокійнішим, настирливішим, непримиреннішим. Більш нетерплячим, абощо. Словом, одним із тих, хто органічно не сприймає короткозорої мудрості: «Начальству видніше»,— не вміє і не бажає жити за канонами вчорашнього дня.

І хочуть чи не хочуть того «нормальні» люди, а саме така поведінка — активна, бойова — стає сьогодні нормою нашого життя. Нормою, а не відхиленням від неї, як декому страшенно кортіло б усе це виставити.

П. СТОРОЖЕНКО.

Полтавська область.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Таке вже хобі — постійно треба було думати про алібі.

● Свята наївність: про суму взятих ним хабарів узнав тільки з вироку суду.

● Бочки з медом будили в ньому думки про дьоготь.

● Скільки людей загубило совість, і хоч би один заявив про це.

● Результат акселерації: відразу пішли ягідки.

● І ковалям свого щастя треба дотримуватися правил техніки безпеки.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Кожен, хто купує лотерейні білети, знає, що не всі вони виграють, однак сподівається, що йому пощастить більше, ніж іншим.

Дещо подібне сталося і з жителем м. Димера Вишгородського району Київської області М. І. Репиком. Знав же чоловік, що Вишгородська ремонтно-будівельна дільниця не відзначається обов'язковістю при виконанні замовлень, однак десь у глибині душі він, мабуть, таки плекав надію, що на нього ця необов'язковість не пошириться, а тому й уклав угоду на будівництво веранди. Ясна річ, його потаємні сподівання не справдилися. Два роки М. І. Репик чекав майстрів, а потім узяв у руки кельму, покликав на допомогу сусідів та знайомих і вимурував те, чого душа бажала. А вимурувавши, сів за стіл і написав листа Перцеві. Цей лист був опублікований у сімнадцятому номері журналу за 1986 рік.

У відповідь голова Вишгородського райвиконкому Б. С. Синьоок повідомив редакцію, що, враховуючи безвідповідальне ставлення начальника рембуддільниці О. Г. Кірста до виконання замовлень громадян, а також серйозні порушення фінансової дисципліни, виявлені під час перевірки листа М. І. Репика, виконком виніс рішення про неможливість дальшого перебування Кірста на посаді начальника. Ремонтно-будівельну дільницю зобов'язано розрахуватися з М. І. Репиком.

ВІД СЛІВ ДО ДІЛА

Не просто до діла від слів перейти
В суворих умовах сучасної ери:
Між ділом і словом ще, як не крути,—
Папери, папери, папери, папери.

Отож, щоб до діла від слів перейти,
Здолать на шляху цім численні бар'єри,
Недосить спалить у минуле мости:
Потрібно спалить
Непотрібні папери!

НЕПЕРЕВЕРШЕНІ МАЙСТРИ

В цім ательє такі культурні,
Неперевершені майстри:
За ваші ж гроші... вас у дурні
Пошиють, біс їх забери!

Альберт МАНДРИК.

Вітаємо письменників-ювілярів!

Драматурга Василя МИНКА з його 85-літтям.

Поета Ростислава БРАТУНЯ з його 60-літтям.

Прозаїка Євгена ГУЦАЛА, лауреата Державної премії УРСР ім. Т. Г. Шевченка та премії імені Юрія Яновського з його 50-літтям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.

НІМИЙ КОЛГОСП

ГУМОРЕСКА

Через три роки після того, як у колгоспі «Широкий лан» завели пасіку, його голова, Петро Прокопович, зненавидів гречку. Ні, гречану кашу, як і раніше, він їв залюбки. А от у пору цвітіння ця сільгоспкультура викликала у нього алергію. Бо як тільки гречка відцвітала, на пасіці починали качати мед. А як тільки починали качати, у керівників і недругорядних осіб з районних інстанцій виникало жагуче бажання на власні очі пересвідчитися, як ідуть фінансово-господарські справи у «Широкому лану». Ну, наче їм там хтось по радіо повідомляв! Як помчать «Москвичами», «Жигулями», «бобиками» і навіть «Волгами», то такий вітер у полі здіймають, що аж солома із скирт розлітається. Та всі голову шукають, анекдотами пригощають, а потім у затишку на ногу наступають: «Відпусти медку! Десяточок кілограмів!»

А як же ти не даси! Головному зоотехніку треба? Треба! Головному ветлікарю і керуючому банком треба? Треба! Головному інженеру, головному архітектору, начальнику лічильної станції... треба? Дуже треба! А скільки їх іще у райшляхбуді, міжрайгазі, райплані?..

Єдиний, кому від цього шарварку радість була, так це пасічник. Дуже шанованою людиною на цей період він ставав. Усі йому руки тиснуть, на ім'я та по батькові величають. До того ж, під шумок банкутретю меду можна зекономити.

От і минулого літа перед медозбором Петро Прокопович таким задумливим став, що аж члени правління сполошилися.

— Чого ви, товаришу голова, такий сум сієте? — не стерпів обліковець Гриша.— Може, колгосп у борги заліз?

— Та ні, з фінансами у нас надійно!

— Може вас, я вибачаюсь, той... ну... жінка... той... не той...— почав бригадир Семен.

— Із своєю жінкою в мене повне взаєморозуміння.

— Так що ж сталося? — в один голос гукнули члени правління.

— Знову мед качатимемо... Слабохарактерний я...

— Ото тільки й лиха? — зрадів обліковець Гриша.

— Ну й налякали ж ви нас! — полегшено зітхнув бригадир Семен.

— Що тут довго думати? Застосуйте мою німу тактику,— подала бойовий голос доярка Настя.— Мені оце свекруха як почне мораль читати, то я набираюсь терпіння, і — ні гу-гу. Поторохтить вона, та й змовкне.

Отож ухвалило правління: поки мед качатимуть, усім ніби німими стати.

...Як тільки загула на пасіці медогонка, як тільки полився мед золотим струменем у бідони, налетіли в «Широкий лан» різномасні авто. Та все під дзвін бідончиків.

А в селі — дивина. Телята мукають, горобці цвірінькають, трактори деркочуть, а люди — мовчать. Що в стіни допитуйся, де голова, що в них — одне й те ж: плечима стенають, руками розводять. Один дід довго слухав, а тоді ще довше мукав і розмахував руками, показуючи, де голова може бути. Поїхали за його крученим маршрутом, так хіба на таких неозорих полях кого знайдеш?

Першого дня гасали гості левадами та балками, поки й сонце за гору закотилося. Другого і третього під конторою аж до півночі на Петра Прокоповича чатували. На четвертий день любителів солодкого поменшало, а на п'ятий — ніхто не приїхав.

Після повної і остаточної перемоги зібрав голова членів правління прямо на пасіці, налив велику миску меду та й каже: «Давайте покуштуємо, що в нас у липовках стоятиме». І першим умочив хліб у запашний мед. Усі члени правління зробили те саме, засміялися, хвалили Настю за вдалу тактику.

Тільки пасічник чомусь мовчав і позирав скоса.

Микола БОСАК.

Як святого отця лихий поплутав

Не знаємо, скільки разів отець Михайло нагадував прихожанам десять заповідей, наскільки переконливо доводив, що їх треба виконувати. Достеменно відомо лише, що на дозвіллі черв'ячком ворушилася у його мозку спокуслива думка, яка одній із тих заповідей не дуже відповідала. Мав слуга божий на грішній землі половину добрячої хати, але не там, де хотілося. Хата стояла у Калуші, а отцю Михайлу страшенно кортіло мати дах над головою в Івано-Франківську, бо навіяв він собі переконаність, що з обласного центру легше з богом спілкуватися.

Метикував святий отець і так, і сяк, аж поки не довідався, що один його знайомий, Василь Процюк, має намір продати свій незавершений будинок по вулиці Попова в Івано-Франківську.

— Навіщо тобі, сину мій, хату продавати? — запитав отець Михайло, навідавшись до Процюків.

— А що ж я маю робити, святий отче? — зітхнув Василь Процюк.— Здоров'я вже нікудишнє, щоб будуватися, та й грошей для цього катма.

— А скільки тобі, раб божий, потрібно? — лагідно уточнив отець Михайло.

— Не знаю,— розвів той руками.— Мабуть, тисяч з п'ять.

— Ось тобі від щирої душі п'ятнадцять тисяч, мій янголе небесний, і я тобі даю їх із щирою душею,— простягнув Василеві кілька пачок святий отець.

— Спасибі, панотче, за доброту вашу,— похапцем зловив руку ксьондза Василь і поцілував її.— Цього вовік не забуду.

— Дякуй богові, сину мій. Він мене послав до тебе, аби ти мав на старість файний притулок.

— А звідки ви знаєте, панотче, що я ще не закінчив будувати собі будинок? — несміливо перепитав Процюк.

— Кажу ж тобі: бог мене до тебе послав,— повторив отець Михайло.— А богу все відомо. З його допомогою і довершимо будівництво: обладнаємо ванну з теплою і холодною водичкою, настелимо в кімнатах паркетик. По-сучасному умеблюємо оселю: буде у нас і стінка-гарнітур, і піаніно...

— Піаніно — то вже занадто,— скромно відмовився від надмірної божої щедрості Василь Процюк.— Не по моїй кишені гарнітури з піанінами.

— З божою поміччю — все по кишені,— підбадьорив отець.— Ти лиш покладися на мене, сину мій...

Василя Процюка трохи насторожило те, що отець Михайло у розмові вживає дієслова у множині — «влаштуємо», «умеблюємо».

— Панотче,— зважився він,— а чим же я віддячуватиму?

— Нічим, сину мій,— заспокоїв його отець Михайло.— Хіба що дозволиш довікувати у твоїй оселі. Ти ж розумієш: мені дві хати тримати не можна. От і живіть поки що з дружиною, а потім подаруєте її мені...

Така перспектива Процюка влаштовувала. Щоправда, виклавши п'ятнадцять тисяч, М. В. Матійців, він же панотець Михайло, зажадав невеличкої мирської формальності — оформити позику через нотаріальну контору.

Потім новоявлений благодійник узявся ремонтувати будинок. При цьому панотцю не коштувало особливих зусиль діставати гостродефіцитні будівельні матеріали — покрівельну бляху, дошки на підлогу, паркет. І майстрів знаходив дуже легко... Тож незабаром занедбаний будинок мав вельми пристойний вигляд.

Панотець дотримав слова. Не пошкодувавши на ремонт близько восьми тисяч карбованців, придбав він у комісійному магазині й піаніно — всього на три тисячі карбованців.

Коли усе було розставлено по місцях, отець Михайло знову завітав у гості.

— Давай, сину, зробимо по-божому: житимеш в одній половині хати, а іншою — я користуватимуся. За це прощу тобі борг.

І такий варіант Василя Процюка влаштовував, отож вирішили по-божому. Незабаром на половині отця Михайла оселилися квартиранти, які щомісяця платили по двадцять карбованців, а одна з квартиранток доплачувала п'ятірку за користування піаніно.

Із «сьомого» неба Процюк спустився тоді, коли довідався, що панотець розкрив свій гаманець, зважаючи на хитке здоров'я «облагодіяного» і розраховуючи на близьку зустріч Василя Процюка з самим господом богом. Коли ж його розрахунки не справдилися в очікуваний строк, спробував підмовити Процюкову жінку таємно від чоловіка оформити на нього — панотця — «дарчу». Лиходійство священнослужителя так обурило хворого, що він вирішив відплатити тим же. Коли отець Михайло заявився за черговою платнею з квартиранток, власник будинку показав лицемірному гостеві на двері.

— Сину мій, схаменися,— розгубився панотець.— Бог тобі ніколи не простить цього гріха!..

— А ви, панотче, не лякайте мене богом,— грубо відповів Василь Процюк.— Будинок за всіма паперами тепер мій, купляв його за свої гроші, ремонтував теж сам, так що не надійтеся на бога.

Ця порада була зайвою, оскільки, судячи з того, як прудко панотець подався до суду, на всевишнього у такій делікатній справі він не дуже покладався.

— Покарай, народний суде, лукавого,— зажадав він,— а заодно — поверни мені двадцять три тисячі карбованців.

Ретельно вивчивши справу, суд вирішив: договір купівлі-продажу будинку по вулиці Попова, 11 в Івано-Франківську визнати недійсним, а його вартість стягнути на користь держави.

...Кажуть, після цього отець Михайло не так часто нагадує мирянам про десять заповідей божих. А про одну з них і взагалі мовчить. Про ту, де перераховується ряд заборон: не забажай дому ближнього твого; не забажай жони ближнього твого, ні раба його, ні рабині його, ні вола його, ні осла його — нічого, що у ближнього твого.

Дався-таки взнаки отцю Михайлу той злощасний особняк.

М. КІНДРАЧУК.

м. Івано-Франківськ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Мати вже все прибрала і приготувала, тепер можеш її й додому відправляти...

Незвичайні ситуації

мал. А. Василенка

Співавтори: — Ставте тільки свій підпис під винаходом! Усе ж робили ви.

— Дивись, наш сусіда в черговий раз машину поміняв — узяв останню модель.
— Нічого дивного — він же рядовим інженером працює.

— Дістав сучасний роман на виробничу тему: виміняв його на «Жінку в білому».

— Можу запропонувати лише імпортне. Взуття місцевої фабрики буває дуже рідко...

— Ти диви, знов у навантаження скати дають!

— Що бажаєте замовити!
— Зачекайте: вас багато, а я один!

Безцінна газета журналу «Перець»

перчанський ВІСНИК

Видається з 1986 року. № 1 (000003).

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

- ЯК СТАТИ БЮРОКРАТОМ
- Конкурс на краще графічне зображення «ЗНАКА ЛЯКОСТІ»
- РЕКОРД! А МОЖЕ Й НЕ РЕКОРД...
- ШКУРИ БІЛИХ ВЕДМЕДІВ З ПІВДЕННОГО БЕРЕГА КРИМУ

школа бюрократичного досвіду

«На бюрократа» не вчать у жодному учбовому закладі. Тому лицарі параграфа проходять усю бюрократичну науку самотужки. Думаєте, так просто сказати: «Приходьте завтра або ще краще — у четвер». Треба знати, коли і кому вкласти цю фразу у вуха. Треба намастити кожне слово медом з обох боків і солодко-солодко проспівати: «Розберемося у вашому питанні». Щоб відвідувач на крилах надії летів з вашого кабінету, забуваючи відчинити оббиті чорним дерматином двері. Нерідко навіть подвійні. І якщо цей відвідувач прийде і втретє, і вдесяте, його ні на мить не повинна залишати віра у вашу мудрість, справедливість і чесноту.

Інколи бюрократи досягають в цьому неабияких успіхів, а інколи — навпаки. Невміння систематизувати набутки попередників, скористатися їхнім багатющим досвідом призводить до того, що декому рекомендують катапультуватися з керівного крісла. Тому ми і відкриваємо школу бюрократичного досвіду. Сподіваємося, що своїми досягненнями поділяться з колегами визнані майстри цієї справи. А оскільки вони, як правило, дуже зайняті й дуже скромні, то просимо наших читачів розповідати про досвід бюрократів, з якими вони мали нещастя зустрітися.

НЕЗВИЧАЙНА КОЛЕКЦІЯ

З цікавою колекцією листів можна ознайомитись у мешканця села Баштанково Кодимського району Одеської області, учасника Великої Вітчизняної війни, ветерана праці Миколи Григоровича Стафійчука. Започаткував епістолярний набуток М. Г. Стафійчука ще чотири роки тому лист начальника цеху електрозв'язку Кодимського райвузла зв'язку А. І. Верховського, в якому говорилося:

«Шановний Миколо Григоровичу! Для встановлення Вам квартирного телефону необхідно виконати певний обсяг робіт (кошторис додається). 6 січня 1983 року».

Кошториси додавалися, повторно складалися (у лютому 1984, лютому 1985 років), перевірялися, затверджувалися, але від цих паперових операцій телефонний дзвінок у квартирі М. Г. Стафійчука жодного разу не пролунав. Причиною телефонного німування, як пояснив у листі від 13 березня 1985 року вищезгаданий А. І. Верховський, були «важкі погодні умови, і в даний момент установлення квартирного телефону не представляється можливим». Але закінчувався лист оптимістично: «Роботи будуть виконані у квітні 1985 року».

Метеорологи нас запевнили, що погода в Одеській області, починаючи з квітня 1985 року, була дуже сприятливою для телефонізації. Та кодимські зв'язківці такими чудовими можливостями не скористалися, і через рік, у квітні 1986-го, М. Г. Стафійчук одержав листа від головного інженера Кодимського районного управління зв'язку В. І. Бурдейного. Він кліматичні умови не ганив, а лише констатував, що «кабельна продукція й опори зв'язку виділяються тільки згідно проекту на нове будівництво». Таке невизначено-туманне формулювання загрожувало перетворитися на звичайнісіньку бюрократичну відписку. Але викрешувала іскру надії кінцівка листа: «При розширенні ВПТС колгоспу ім. Жданова телефон буде встановлений». Піддмухували цю іскру численні усні обіцянки встановити телефон. Але від помаху листа від 22 жовтня 1986 року голови Кодимського райвиконкому С. С. Шутяка, в якому чітко зазначалося, що через «відсутність стовпів і кабелю в даний момент встановити телефон немає можливості», й ця іскра надії у М. Г. Стафійчука почала згасати.

Знайомлячи із зібраною колекцією листів та кошторисів своїх рідних і знайомих, Микола Григорович у ті хвилини, на щастя, забуває про те, що в його будинку й досі немає обіцяного телефону.

В. БУЛАВКО.

Одеська область.

наша книга рекордів

Усі, звичайно, знають про «Книгу рекордів Гіннеса», в якій реєструється: хто з'їв найбільше сосисок, найдовше прострибав на одній нозі, далі всіх плюнув... Ми не збираємося «перепльовувати» подібні досягнення. У нашій Книзі реєструватимуться інші рекорди. Наприклад: де найглибша калюжа і де найдовше будується клуб, магазин, будинок побуту, кінотеатр, де «найхлібніший» шніцель і найрідкіша сметана, який швидкий поїзд запізниться найбільше, де найкрихкіша цегла і у кого найміцніші нерви, який сантехнік найдовше йшов на виклик і т. д., і т. п.

На перший запис у нашій «Книзі рекордів» претендують відповідальні дяді і тьоті з Бережан і Тернополя, які ось уже другу п'ятирічку вирішують: будувати у м. Підгайцях дитячий садочок чи ні? А якщо будувати, то на 280 чи на 140 місць? Роки летять, діти ростуть, дяді і тьоті думають.

Хто більше?

Золотий Оріон

Сатирично-гумористичний детектив, продовження якого написав капітан міліції Микола ВАВІРОВСЬКИЙ з м. Києва

Майор Ситорчук, попихкуючи люлькою з лубенським тютюнцем, який йому регулярно надсилали з благословенної Полтавщини родичі, ходив по кабінету.

— Петре, скільки в тебе було в школі з математики та астрономії?

— Відмінно! — не кліпнувши оком, завищив Козуб на один бал оцінки, які, на його думку, з роками мали зростати, як і зірки на офіцерських погонах.

— Добре,— чи то уточнив, чи то похвалив лейтенанта Ситорчук.— Тоді спробуйте знайти зв'язок між пострілами з вихлопних труб, «золотою» цеглою, кафе «Оріон» і ательє мод «Модерний шліц».

— Костючок, бармен, Висівчук і тип у ворошиловградських джинсах — одного поля ягоди! Бур'ян на широкій ниві нашого суспільства!

— Як для лектора товариства «Знання» — оригінальна думка,— зупинив його Ситорчук.— Але цього разу мене цікавить версія оперуповноваженого.

— Усі вони зв'язані! — схвильовано вигукнув Козуб і для переконливості на новій краватці майора продемонстрував своє вміння зав'язувати морський вузол.— Ось так! Над ними стоїть... стоїть... Оріон!

— Угу! — спробував розпустити вузол Ситорчук.— А що тобі відомо про сузір'я Оріон?

Лейтенант був готовий до цього запитання і витягнув з кобури записничок:

— Оріон, екваторіальне сузір'я з яскравими зірками Рігелен та Бетельгейзе...

— Лейтенанте, ви на правильному шляху! Тепер послухайте мене. Ті, за ким ми стежили,— дрібнота. Але всі їхні кінці ведуть до ательє мод «Модерний шліц», директором якого працює якийсь Максим Рігелен. А звідтіля ниточка тягнеться до автозаправочної станції, якою завідує Геннадій Бутель, або, як його ще називають, Бутельген.

— Майже Бетельгейзе...

— Тепер зрозумів, чому вони для зустрічі облюбували кафе «Оріон»? Зірки сузір'я зустрічаються тільки там.

— Геніально! — вигукнув Козуб, забувши, що емоції найкраще виявляти на футболі.— Але як?..

— Дуже просто,— заспокоїв його Ситорчук.— Спочатку мене зацікавило: чому це у нашому місті усі автомобілі раптом почали «гахкати» вихлопними трубами? Не «стріляли» тільки автомашини Бутеля і Рігелена. Варто було мені тільки встановити цей зв'язок — і виявилося, що хлопці Бутеля постачають у «Модерний шліц» шкури білих ведмедів.

— Звідкіля?

— З Південного берега Криму. Отже, будемо брати обох. Операцію проведемо на світанку. Пароль: «Оріон» добре видно взимку», відповідь: «Особливо з Володимирської гірки».

(Далі пишіть самі).

УВАГА! УВАГА! УВАГА!

Як часто, одержавши з підприємства комбайн, механізатор підходить до нього, як до брикливої корови. Знає, що там десь щось недогвинчене, щось перегвинчене, а чогось взагалі немає. І може так статися: увімкне двигун, а над головою просвистить сузір'я Рака. Правда, з металевих «зірочок».

Як часто, придбавши у магазині товар, ви вдома уважно придивляєтеся і хапаєтеся за голову: те відклеїлося, те не пришите, а те, що повинне виробляти холод, гріє, наче електродуховка, або може виконувати функції електроквочки.

Як часто...

На жаль, часто! Тому в цьому році і запроваджено державне приймання продукції.

Наша газета вирішила зробити свій внесок у докорінне поліпшення якості продукції промислових підприємств республіки. Для цього у «Перчанському віснику» запроваджується

Знак Лякості

Присвоюватиметься він не лише тій продукції, на яку, як кажуть, страшно навіть дивитися, не тільки очевидному бракові, а і тим товарам, що не користуються попитом, виготовленим за застарілими зразками, які не відповідають високим вимогам сьогоднішнього дня.

Київський центральний універмаг висуває на атестацію цим знаком 121 пару жіночих чобіток (арт. 210425) — ціна 78 крб. 50 коп. і 171 пару жіночих чобіток (арт. ОМ 52-02030 823/6971) ціна, між іншим, 90 крб. Львівського взуттєвого об'єднання «Прогрес».

Взуттьовики вирішили, що останній зойк моди — це облізлі (з яких обсипається фарба) чобітки. Але київські модниці були від цього зойку не в захопленні.

Ну, а чоловікам київська фабрика ім. Смирнова-Ласточкіна запропонувала пальта (модель 1141-84, ціна 183 крб. 70 коп.), у яких неякісно пошито шліц, а ліва пола хвиляста. Але чоловіки сказали: «Не треба гнати хвилю!» — і двадцять таких пальт повернулося на підприємство.

Редакція дозволяє друкувати «Знак лякості» на бірках до цих виробів. А поки що оголошує конкурс на краще його графічне зображення.

НАЗИВАЙТЕ, РЕКОМЕНДУЙТЕ, ВИСУВАЙТЕ ВИРОБИ НА АТЕСТАЦІЮ ЦИМ ЗНАКОМ!

РЕКОМЕНДАЦІЙНИЙ ТАЛОН

Назва виробу .....

.....

.....

Підприємство,

що виготовило його .....

.....

.....

За що атестувати «Знаком лякості» .....

.....

ХИТРІ ВИСЛОВИ

Уміння точно побудувати фразу, вдало і доречно нею скористатися, сказати багато і, водночас, не сказати нічого — це справжнє мистецтво. Одним висловом можна пустити пил у вічі, відкараскатись од небажаної зустрічі, наобіцяти повну торбу і, разом з тим, не дати ніяких гарантій. З допомогою вдалих словесних конструкцій можна уникнути відповідальності й, набрехавши, залишитися (принаймні, у власних очах) людиною слова. Коротше, елементарна фраза, коли вона вжита до ладу, може, як ви зараз переконаєтеся, забезпечити спокій діловій людині.

«НАЙБЛИЖЧИМ ЧАСОМ»

На перший погляд, вислів як вислів. Та в певному контексті й за певних обставин він може набувати несподіваних відтінків. Узяти, скажімо, фразу — «Буду найближчим часом». Вона означає, що ви завітаєте за годину або за день, за тиждень або за місяць, протягом року або впродовж кількох років...

Наприклад, жителька міста Новоград-Волинського на Житомирщині А. І. Гвіздок придбала за дві тисячі з гаком карбованців гарнітур Мукачівської меблевої фабрики. Гарнітур виявився бракованим, що навіть експерти підтвердили. І керівництву фабрики нічого не лишалося, як листовно пообіцяти власниці гарнітура прислати на її адресу свого представника... найближчим часом. І досі той представник усе їде. Бо «найближчий час», як ми переконалися, поняття безрозмірне. Воно абстрактне і безмежне, як вічність.

«У ПОТОЧНОМУ РОЦІ»

Теж досить звична фраза. Проте може стати підступною, якщо, скажімо, її позбавити конкретності. Приміром, регулярно звертаються жителі вулиці Гагаріна у селі Маяки Біляївського району Одеської області до райвиконкому. Мовляв, їхньою вулицею ні пройти, ні проїхати, бо її будівельники всю розбили-розкопали. А звідти регулярно відповіді одержують про те, що всі будівельні роботи буде закінчено в поточному році. Торік одержали. І цього року така ж сама відповідь. І наступного буде, певно, такою ж. Бо «поточний рік» був минулого, був цього і буде наступного року. Головне тільки — той рік цифрою не конкретизувати — і ніяких проблем.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

КАРИКАТУРИ З НАТУРИ

Мал. О. БОБИРА

— Заспокойтеся, дідусю, знайшовся ваш мішок з подарунками!

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

кросворд

«Читаючи «Вишневі усмішки»

Якщо ви правильно заповните горизонтальні рядки клітинок, то у виділеній вертикалі зможете прочитати назву «поганої хвороби», на яку хворіють ще деякі лікарі.

1. Усмішка, що починається так: «Як підете ви з хутора на гору, отуди, де колись стояв млин-вітряк...»
2. Мебля, яку підважувала рогачем Салимонія Пилипівна Дилда.
3. «...дуже таємнича й дуже ще не досліджена...» річ, якою володіла баба-коровниця.
4. Порода бугая Цезаря, якого любили піднімати колгоспні сторожі.
5. Планета, згадувана в усмішці «Космічна катастрофа».
6. Кличка дуже неспокійного, нервового собаки в усмішці «Лисиця».
7. Той, хто давав прогноз голові правління колгоспу Махтею Федотовичу.
8. Звір, якого полюють «в основному трьома способами: з підйому, з-під собак-гончаків і на засідах».
9. Несвійські птахи як об'єкт для полювання.
10. Дід, який хоче «щоб правда та в усіх найвужчих щілинах була».

Склав Микола ПАЛІЙ з міста Енергодара Запорізької області у вільний від роботи час.

Відповіді на кросворд, надрукований у № 2.

Ювенал, Лікок, Крапива, Архілох, Ільф, Фонвізін, Боккаччо, Олійник, Галан, Нушич, Свіфт, Тудор, Рабле, Езоп, Твен, Несін.

шахи

«Шановний «Перчанський вісник»!

Переважна більшість газет друкує шахові задачі, де читачам пропонується поставити мат за два або три ходи. Признаюся, я їх лущу, як грецькі горіхи. Можливо, ви запропонуєте щось солідніше.

Заздалегідь вдячний

гросмейстер районного масштабу С. Гусочка.

Чернівецька область».

На прохання С. Гусочки та інших читачів друкуємо таку шахову задачу.

Білі дають мат на 64-му ході.

теле не бачення

Телеманія — це, якщо хочете, хвороба віку. Варто лише увімкнути апарат — і відразу забуваєш, що в тебе є друзі, знайомі, родичі й тим більше дружина і діти. Забуваєш, що вихідний можна провести у лісі, на річці, або просто у парку.

А от Василю Івановичу Мінченку в цьому плані дуже пощастило. Він придбав львівський «Електрон Ц-280 Д». Такий гарний телевізор, що не треба й вимикати. Він у нього через 30 хвилин роботи сам вимкнувся... бо вийшов з ладу якийсь транзистор.

— Ремонт складний, везіть його до нас у майстерню,— мовили майстри з Богуславського відділення Миронівського заводу київського виробничого об'єднання «Побутрадіотехніка».

Повіз Василь Іванович. Відремонтували через 14 днів.

Попрацював телевізор місяць — і знову зіпсувався.

Знову повіз його Василь Іванович у Богуслав.

І знову чотирнадцять днів В. І. Мінченко може ходити в гості, відвідувати знайомих і родичів, робити прогулянки перед сном і проводити вихідні як йому заманеться.

Тому через «Перчанський вісник» він висловлює вдячність бригаді № 431 львівського виробничого об'єднання «Електрон», яка зліпила свій телевізор так, що на 33 дні роботи припадає 42 дні ремонту. 42 щасливі дні для В. І. Мінченка.

Редактор Михайло ПРУДНИК.

ОГОЛОШЕННЯ

Якщо ви цілком випадково забули передплатити «Перчанський вісник», то нагадуємо — це можна зробити і сьогодні у найближчому відділенні «Союздруку». Газета друкується у журналі «Перець». Отже, передплативши журнал, ви безплатно одержите і нашу газету.

А сміятися безплатно, самі розумієте, набагато приємніше. Смійтеся на здоров'я!

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

Умовний рефлекс

Опівночі під муром, що оточує Сумський м'ясокомбінат, блукав сторожовий пес Полкан. Його кудлату голову обсіли чорні, як ніч, думки.

«І хто пустив світом брехню, що людина — друг собаки? Надивився я вже на цих «друзів» крізь загороджувальну сітку. Так і намагаються нашому братові капость зробити. Що дратують та різними негарними словами принижують собачу гідність — ще півбіди. Гірше, як цурпалком, камінцем, а то й чимось істотнішим починають міцність наших шкур випробовувати.

Питається — за що таке собаче життя? Бо чесно несемо свою службу і не одвертаємось, як дехто, від любителів дармового м'ясця.

Згадати хоча б сьогоднішню розмову голови профкому комбінату Євгена Миколайовича Коночкіна з головним бухгалтером Петром Васильовичем Флюром... Зупинились вони перекурити недалеко від моєї буди. Слухав я і власним вухам не вірив».

— Як гадаєш, чи не пора по-справжньому взятися за несунів? — звернувся перший до другого.— За півроку десяток спійманих нами на гарячому — сам розумієш, крапля в морі.

— А півтори сотні, яких затримали працівники міліції?! — запротестував співбесідник.— Це й так кожний дев'ятий, що працює на комбінаті. Якщо і самі почнемо густим гребінцем прочісувати — нам за такі показники голови відкрутять. Втім,— хитро прискалив око головний бухгалтер,— ти командир спецдружини, тобі й карти до рук.

— Та якось не зовсім і зручно,— почухав потилицю Коночкін.— Зупиняти, обшукувати, складати акт — а це ж свої люди, з якими зарплату в одній касі отримуємо...

— Отож бо й воно! — засміявся Флюр.— Краще тихенько порадити, щоб поклав на місце, або взагалі зробити вигляд, ніби не помічаєш.

«Людоньки, що ж ви кажете і чините?! — ледве не вигукнув я, та вчасно схаменувся. По-перше, гавкати на начальство не зовсім безпечно. По-друге, мене зобов'язали стерегти ввірену ділянку охоронної зони, а решта — не моє собаче діло».

Тут Полкан спіймав себе на думці, що подібним же чином міркують і керівники Сумського м'ясокомбінату! Мовляв, хай несунами займається міліція, їй за це гроші платять. А наше діло — план. Який, між іншим, допомагають виконати і ті, що цуплять м'ясо та ковбасу. Чи ж варто брати їх за комір?..

Після тієї підслуханої розмови Полканові багато що стало зрозумілим. Наприклад, чому більшість матеріально відповідальних осіб, які попадалися з краденими м'ясопродуктами, і далі залишається на своїх посадах. От як, наприклад, бухгалтери Р. П. Бережна, К. Г. Леонідова, котрих затримували двічі, та інші. Або з якої причини під час рейдів дружинники виявляють лише приховані згортки і аж ніяк не їхніх власників. Чи що заважає вивісити на видному місці список отих, хто зазіхає на громадське добро.

До речі, чого б їм і не зазіхати! Куди не глянь — для несунів справжні райські кущі. Чагарі, бур'яниська, звалища будівельних матеріалів та різного непотребу... Тут слона заховати можна, не те що кільце ковбаси чи шмат м'яса. А якщо врахувати, що в багатьох місцях уночі — хоч в око стрель?.. Одне слово, тягни, кому совість дозволяє!

«Балакали сторожі,— ткав далі нить невеселих думок Полкан,— що керівництво м'ясокомбінату кожного року обіцяє і порядок на території навести, і освітлення відремонтувати, і діряву огорожу залатати... Охо-хо! Знаю вже ціну тим обіцянкам.

Що ж це виходить? Вони, себто люди, між собою на вась-вась, а ти тут за всіх відгавкуйся, ризикуй власною шкурою?!»

Від обурення пес аж підстрибнув. Раптом його досвідчене вухо вловило хрускіт гілки. Біля найближчого дерева майнула постать з мішком за плечима. Підкоряючись рефлексу, Полкан глибоко вдихнув, напружив голосові зв'язки і... тихо видихнув. За тим, підібгавши хвоста, шмигнув до будки.

Г. ЄЛИШЕВИЧ.

м. Суми.

— Та зрозумій, купив би я тобі слона, та декларації не маю про такі прибутки!

Мал. О. КОХАНА

— Що ти тут робиш?
— Хочу струнку фігуру мати.

Сторінка для дітей

ПЕРЦЕНЯ

НАВЧИЛА РАХУВАТИ

Оленка ще не ходить до школи. Але вона вже навчилася рахувати, читати і навіть писати деякі літери. Щоправда, вона читає ще не так, як мама або тато, але її завжди уважно слухає молодша сестричка Марійка. Сестри дуже люблять гратися в школу. Марійка — учениця, а Оленка — вчителька. Оленка читає буквар: «Ма-ма ми-ла ра-му».

Коли вона закінчила, Марійка питає її:

— Оленко, а про що ти прочитала? Розкажи мені, будь ласка, бо я нічого не зрозуміла.

От як ще Оленка читає.

А сьогодні був перший урок арифметики. Оленка й каже:

— Марійко, сідай зручно, поклади руки на стіл і уважно слухай. Я навчу тебе рахувати пальці на руках. Почнемо з правої руки. Оцей палець буде один, потім — два, три, чотири, п'ять. Як бачиш, на правій руці п'ять пальців. Запам'ятала?

— Запам'ятала,— хитнула Марійка головою.

— А на лівій руці,— рахує далі Оленка,— шість, сім, вісім, дев'ять, десять. І на лівій руці п'ять пальців. Зрозуміла?

— Зрозуміла,— важко зітхнула Марійка.

— А тепер повторимо урок,— каже вчителька.— Марійко, скажи, будь ласка, скільки пальців на правій руці, а скільки на лівій?

Марійка дивиться на руки і тихенько шепоче собі під ніс:

— Один, два, три, чотири, п'ять,— і, зітхнувши, далі: — шість, сім, вісім, дев'ять, десять.

— У мене,— нарешті радісно вигукує Марійка,— на правій руці п'ять пальців, а на лівій — десять!

Микола КОЛЕСНИКОВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ХИТРИЙ ПІВНИК

Ганяючись якось за метеликами, незчувся півник Кукурічко, як опинився біля лісу.

Аж бачить — криничка. Захотілося йому водички попити. П'є він, п'є, коли зирк, а у воді — теж півник. Розсердився Кукурічко на нього, що заважає, і вже хотів розпочати з ним бійку, як раптом зрозумів, що це не півник, а його ж, Кукурічкове відображення. І заспокоївся.

Напився Кукурічко досхочу водиці і вже хотів був іти додому, коли глядь — перед ним лисичка. Дивиться на нього і облизується.

Зрозумів Кукурічко, що тікати вже пізно, і вирішив удатися до хитрощів. Та як заголосить:

— У-у-у! Е-е-е!!!

— Що з тобою, півнику? — питає лисичка.

— Та ось...— відповідає жалібно Кукурічко.— У криницю впав мій брат, і я ніяк не можу його дістати... А у воду лізти не наважуюся, бо плавати не вмію...

Дивиться лисичка — а у воді справді півник. І такий же червоний та жирненький, як і цей. Зраділа лисичка, що ще й другого півника матиме, та й каже:

— Зачекай, я тобі допоможу!

І, довго не роздумуючи,— плиг у воду!..

Кукурічкові тільки того й треба було. Змахнув він крилами і чимдуж побіг додому.

Григорій РІЗНИК.

ВІТАЛИК НЕ СТОМИВСЯ...

Якось Віталик із татом вирушили на прогулянку. Довгенько ходили вулицями. Побували і в парку, і біля озера. Нарешті тато питає сина:

— Ніжки ще не заболіли?

Віталикові не хочеться признаватися, що вже втомився, бо поряд з батьком він хоче здаватися справжнім мужчиною, от він і каже:

— Я ні, а черевички притомилися!

— А звідки ти знаєш?

— Бо почали спотикатись.

Василь СОПРОНЮК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

«БУЛЬЙОНЩИКИ», ФАБРИКА СТРАХУ ТА МАРНІ СПОДІВАННЯ

Роздуми в рік славного ювілею

Розпочали ми рік 1987-й, рік славного ювілею — 70-ліття Великого Жовтня.

У цей знаменний рік ми, пильніше й дальше в наше прийдешнє вдивляючись, згадуємо й те, що вже в історію відійшло. Мені, наприклад, оці, далеко не на теми літературні, роздуми навіяв спогад, сказати б, із області літератури...

Жив та був у Російській імперії письменник-сатирик Аркадій Аверченко. Не безталанний, гострий, досить сміливий. На сторінках журналу «Сатирикон» не раз діставалося від нього чорносотенцям, правим депутатам Думи, високим царським сановникам. І за це, звичайно, варто віддати йому належне. Та ось почалася революція. Де б, здавалося, бути Аверченкові, як не поряд із Дем'яном Бєдним, Володимиром Маяковським, Олександром Блоком, іншими відомими письменниками, чиї пера невдовзі прирівнялися до багнетів, що захищали революцію? Ба, ні! Аверченко чкурнув геть із Росії, опинився в еміграції. І звідти побріхував на Країну Рад. А в основному — квилив, скаржився на революцію. Бо ви ж тільки подумайте, що вона наробила!

Ось рядки з одного оповідання Аркадія Аверченка, які могли б стати епіграфом до багатьох його емігрантських писань.

«— А пам'ятаєте «Ведмедя»?

— Атож. Біля стойки. Правда, чарка лимонної коштувала полтиник, проте на той полтиник привітні буфетники буквально нав'язували вам закуску — свіжу ікру, заливну качку, соус камберленд, салат олів'є, сир із дичини.

— А могли закусити й гаряченьким. Котлетками з рябчиків, сосисочками в томаті, грибочками в сметані. Ага, слухайте, а ростєгай?»

Те, що мільйони підданих Російської імперії не мали шматка хліба, «бульйонщика» Аверченка якось не обходило.

Бульйонщиком його назвала радянська літературна критика двадцятих років, покориставшись для цього «Братами Карамазовими» Ф. М. Достоєвського, де таким прізвиськом поіменували одного з героїв цього роману — кухаря Смердякова...

Жах, що наробила та революція! Отож, охоплений сумом за соусом камберленд, котлетами із рябчиків і таким іншим, чого він через революцію позбувся, Аверченко вдається в «ретробульйонщину» — відтворює в уяві милі його серцю та шлунку картини минулого:

«— Гей,— кричить, розійшовшись, комусь вниз хазяїн.— З приводу приїзду дорогого гостя видати косарям по дві чарки горілки! (Ну як не замилуватися таким зворушливим піклуванням про трудящий люд? Був Аверченко лібералом і зостався ним навіть в еміграції.— М. Б.) А ви, голубчику, чи не стомилися? Може, відпочити хочете? Підемо, покажу вашу кімнату...

В моїй уяві вже горить лампа... Стомлені ноги м'яко ступають по товстих килимках, а погляд так і прямує до свіжих, холодних простирадел постелі...»

І щоб від самої думки про таку втрачену благодать страх не заполонив душі остаточно, «бульйонщик» кидається у фантастичну ретроспекцію, намагаючись прокрутити кінострічку історії задом наперед. Ось як це подається в оповіданні «Фокус великого кіно»:

«А що це за торжествуючий натовп, що за тисячі шапок злітають угору, що за щасливі обличчя, по яких течуть сльози? Чому незнайомі люди цілуються, дідько його забери?! Ах, так це ж бо маніфест 17-го жовтня, даний Миколою щасливій Росії! Та це ж бо, здається, був найщасливіший день у всьому нашому житті!»

Уявну кінострічку прокручено назадгузь аж до жовтня 1905-го року, до маніфесту «Про удосконалення державного порядку», підписаного царем через не залежні від нього, царя, обставини.

Аж отам, у тому «найщасливішому» дні й волів би «ретробульйонщик» опинитися. Отож і гукає до уявного кіномеханіка: «Митько! Замри! Зупини, чорт візьми, стрічку, не крути далі! Руки поламаю! Хай замре. Хай застигне!»

Перебравшись отаким робом у минуле та зупинивши історію, можна й буркливим ентузіазмом, викликаним отим царевим даруночком, помилуватися:

«— Газетяр! Скільки за газету? П'ятачок?

— Візник! Полтиник на Конюшенну до «Ведмедя». Пішов швидше, гривеника накину!»

Бодай уявою своєю рветься цей «мікробульйонщик» у минуле. А як мусили туди рватися «макробульйонщики», які втратили не лише соус камберленд, а дещо більше: шахти, заводи й фабрики, банки і магазини, нафтопромисли й сотні тисяч десятин родючої землі! А який жах наганяло все це на західноєвропейських та інших «бульйонщиків», які дали притулок утікачам із Росії!

Ось що з цього приводу пише нині на сторінках лондонської «Трібюн» у статті «Уроки історії, які нічого не навчили Рейгана і Тетчер» відомий англійський соціолог Майкл Гібсон: «Слово «жах», мабуть, було б занадто м'яким для того, щоб описати реакцію західних держав на появу в 1917 році соціалістичної держави на чолі з Леніним».

Еге ж, на Заході великі й малі «бульйонщики» до смерті перелякалися, що й вони отак можуть втратити свої соуси камберленди, банки, свої фабрики та заводи, свої крамниці та латифундії.

Майкл Гібсон пише: «Треба було щось робити, і це «щось» було зроблено: західні союзники висадили свої експедиційні корпуси на території Росії. Вони не шкодували мільйонів у прагненні знищити молоду Радянську державу і поставити при владі слухняніший уряд».

Із тих потуг нічого не вийшло. Але сподіванки на те, що, може, щось таки й вийде, лишилися. «Із зміцненням Радянської влади,— зазначає Гібсон,— ворожість Заходу не слабшала. Незважаючи на те, що ні в 20-ті, ні в 30-ті роки Країна Рад не могла являти собою ні військової, ні економічної загрози, уряди Великобританії та Сполучених Штатів проводили щодо неї політику знавіснілого антикомунізму».

Далі Майкл Гібсон перекидає місток у день теперішній, щоб потім знову повернутися до історії. Це — щоб показати: історія повинна допомогти краще зрозуміти сучасне.

«Спроби США насадити диктаторські режими в Латинській Америці та в інших районах земної кулі розглядаються — у кожному разі, самими американцями,— як природний захист «життєвих інтересів» США. З іншого ж боку, допомога СРСР країнам соціалістичної орієнтації розцінюється як «неприкрита агресія» і ніби являє собою неспростовний доказ «злодіянь» Кремля».

«Навіть поверхове вивчення російської і радянської історії дає логічне пояснення того, чому СРСР зміцнює свої кордони. Війни, від початку століття до 1945 року, коштували народові цієї країни 45 мільйонів людських життів. Чисельність радянських збройних сил не означає, що СРСР має військову перевагу. Так, Радянський Союз спроможний завдати поразки противнику, але це, однак, не означає, що він намагається розв'язати конфлікт».

А ось із якою іронією та сарказмом пише на сторінках «Інтернешнл геральд трібюн», що виходить у Парижі, американський учений, професор Прінстонського університету Стівен Коен: «Сполучені Штати мають «уряд», «систему безпеки» і «союзників». Радянський Союз — «режим», «таємну поліцію» і «сателітів». Лідери США — вмілі політики, лідери СРСР — «підступні», «хитрі» або й гірше того. Америка «постачає світ інформацією» і «добивається впливу», СРСР — «розповсюджує дезинформацію» і «домагається експансії та панування». Така принизлива мова несумісна з чесним аналізом».

Професор, безумовно, має рацію — несумісна. Але де йому взятися, чесному аналізу, коли всі засоби інформації, що перебувають у руках «макробульйонщиків», служать одному: забити баки, нагнати страху на «бульйонщиків» середніх та «мікробульйонщиків». Та й взагалі — на всіх, навіть на тих, хто зроду-віку бульйону не їв. Мовляв, от прийдуть червоні, комуністи, і ти позбудешся рахунку в банку, ти — соусу камберленд, а ти, що й не знаєш його смаку,— навіть миски благодійницької юшки. Бо вони, комуністи, такі, що не милують нікого і нічого, все собі гребуть!

І це — по телебаченню, по радіо, через пресу...

Обладнана найсучаснішою технікою, фабрика страху працює на всі заставки. І все — аби довіру до нас, до нашої країни підірвати. Хазяї сподіваються, що ми на силі підупадемо, що, дивись, таки пощастить на своє звернути.

О боже, скільки вже таких надій виколисувалося, і все — марно. Коли «мікробульйонщик» Аверченко велів уявному кіномеханіку крутити кінострічку історії назад до 17 жовтня 1905 року, то сучасні «макробульйонщики» ладні були б прокрутити її бодай до початку листопада 1917 року, до недолугого Керенського.

Марні сподіванки, панове.

Микола БІЛКУН.

У країнах капіталу постійно зростає кількість самогубств серед безробітних.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Як бачите, кількість безробітних у нас постійно зменшується.

Довгий час поетові Юрію Кругляку не давали спокою подвиги Геракла. І ось нарешті він полегшено зітхнув. Його нова книжка «Тринадцять подвигів Геракла» нещодавно побачила світ у республіканському видавництві «Радянський письменник». Прочитавши її, ми з приємністю відзначили, що чимало віршів, усмішок, мініатюр «У чотири рядочки» було у свій час надруковано на сторінках «Перця». А коли на очі потрапила поема «Ріпка», то відразу згадали, що точнісінько така лежить у редакційному портфелі. Переконавшись, що «Ріпка» таки справді «достигла», ми вирішили надрукувати її. Ну, а після «Ріпки», сподіваємося, вам захочеться прочитати і всю нову книжку автора.

СУЧАСНИЙ КОМЕНТАР ДО СТАРОЇ КАЗКИ

Знають люди усі чисто —
І дорослі, і малі,
Як шановне товариство
Ріпку витягло з землі.

Дід, мовляв, схопив за гичку,
Баба діда — за жилет,
Жучка внучку — за спідничку,
Внучка бабу — за корсет.

Жучку Кіт схопив щосили
За гомілку... А кота,
Кажуть, мишка ухопила
За пухнастого хвоста...

Та усе це тільки казка,
Байка... Видумка... Кіно...
Ось послухайте, будь ласка,
Як в житті було воно.

В ділі цім не дід, не внучка
Головну зіграли роль,
І не мишка, і не Жучка —
Баба справжній тут герой!

Хоч на зріст і невеличка,
І сухенька, і дрібна,
Але першою за гичку
Ухопилася вона.

Зиркнув дід на бабу скоса,
Затягнув тугіш очкур,
Витяг з пачки «папіросу»
І промовив: — Перекур!..

Баба тягне... Бабі жарко...
Витирає з лоба піт...
За цигаркою цигарку
В холодочку смалить дід.

Баба діда то попросить,
То прикрикне: — Припини!
Цигарки тягнути досить,
Краще ріпку потягни!..

— Ти чого здіймаєш галас,
Мов тебе кудись пече;
Наче квочка розквокталась,
Ріпка, бабо, не втече...

Ну, а внучка молоденька —
Наче вилитий дідок:
Потяглася і швиденько
Теж пішла у холодок.

Баба каже: — Не робила
Ти б із себе сатани!
Досить брови смикать, мила,
Краще ріпку смикони!..

А онучка — руки в боки:
— Що, у тебе сил нема?..
Ти без мене — ані кроку,
Чи не витягнеш сама?!

Жучка ріпки теж не тягне,
А лиш лапами гребе,
І за хвіст зубами
прагне
Ухопить сама себе.

Потягнувшись неохоче,
На осонні влігся кіт,
Ніжно пісеньку муркоче,
Вигріваючи живіт.

Нагострила мишка вуха,
Визирає із нори,
Всюди шастає, не слуха —
Говори — не говори!..

Так от, значить, і «трудились»
Всі оті «трудівники»...
Та нарешті корінь виліз:
Баба витягла-таки...

Ріпка славна уродила —
Величенька, як гарбуз...
Збив дідок від того дива
На потилицю картуз.

Як сова, очима кліпа:
— Ну, ти, бабо, й беручка!
Ну і диво!.. Ну і ріпа!..—
Й роздавив носком «бичка».

З холодка прибігла внучка,
Чорноброва, молода,
І хвостом махає Жучка,
Теж на ріпку погляда.

Тут як тут котяра сонний
Спину вигнув догори,
І швиденько на осоння
Мишка вилізла з нори...

Аж глядять, на оболоні
Показалися здаля
Королівські буйні коні
І карета короля.

На город король звертає,
Взяв шпаргалочки старі:
— Вас із успіхом вітаю,
Ріпкотяги-трударі!..

Заглядаючи в шпаргалку,
Промовляв, а у кінці
Він розкотисто і палко
Відсебенькнув: — Молодці!

Дуже дякую за працю,
За сумлінність, за усе!..—
І в руках велику тацю
З пиріжками він несе.

— Слава вашому городу!..
Вам за працю ту важку
Я усім у нагороду
Ось привіз по пиріжку...

І до діда: — Ти в змаганні
Першим був, мій мужичок!
Ти очолив витягання,
Тож одержуй пиріжок!..

Бабо, ти трудилась кріпко,—
Проказав баском король,—
І, я знаю, в справі ріпки
Не останню грала роль!

Ти була завзята в праці! —
На усю король волав,
І пиріг узявши з таці,
У правицю бабі вклав.

Привітав король онучку,
Туш просурмив у ріжок,
Цмокнув хвацько внучку в ручку
І вручив їй пиріжок.

В пиріжку — велика сила,
Дав і Жучці, і коту,
Мишка теж з нори вхопила
Пиріжечок на льоту...

Знову сів король в карету,
Золоті дверцята — клац!
Носом вткнувся у газету
І поїхав у палац.

Тільки-но королик риссю
Переїхав за байрак,
Як шановне товариство
Узялося за буряк.

Баба знову — хап за гичку,
Дід, поправивши очкур,
Знов пішов — така вже звичка! —
В холодок на перекур.

Знову губи маже внучка,
Котик — пузцем догори,
Знов хвостом махає Жучка,
Мишка зиркає з нори...

З них роботи — ні на йоту.
Гадку ж мають всі таку,
Що, бач, їм за ту «роботу»
Знов дадуть по пиріжку.

Юрій КРУГЛЯК.

Мал. В. ДОБРОВОЛЬСЬКОГО

— Це ж треба було викликати сантехніка саме в той час, коли по телевізору хокей показують!

Мал. А. ПОМАЗКОВА

— Коли купував його ще цуценям, то мене запевнили, що він — песик кімнатний.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Знов у школі збирання металобрухту!

Мал. А. ПОМАЗКОВА

Без слів.

Мал. В. ЮЖНОГО

— Ану, подивимося, який сьогодні в тебе бал — прохідний чи не прохідний!

ЛАУРЕАТИ ПЕРЦЯ — 1986

Перед Новоріччям Перець зібрав авторитетне жюрі, щоб визначити переможців творчого конкурсу за 1986 рік. Зробити це було не так-то й легко: серед надрукованих у журналі знайшлося чимало матеріалів, які претендували на відзначення. Дискусії, які точилися при обговоренні тієї чи іншої кандидатури, досягли апогею, коли до редакції завітав Дід Мороз. Він виклав з торбинки листи читачів з відгуками на публікації в «Перці», а потім висловив і свої пропозиції. Вони, як виявилося, абсолютно збіглися з думками більшості членів жюрі. В результаті чого вітальні телеграми з Новим роком і перчанським лауреатством було терміново надіслано:

Анатолію АРУТЮНЯНЦУ, який став лауреатом за карикатуру «Після захисту дисертації...» (№ 10);

Миколі БІЛКУНУ — за фейлетони «Давайте по-хазяйському!» (№ 4), «Я проти самодіяльності!» (№ 18);

Владиславу БОЙКУ та **Володимиру БОНДАРЕНКУ** — за фейлетон «Фортелі районної фортуни» (№ 21);

Анатолію ВАСИЛЕНКУ — за теми і карикатури, надруковані в журналі протягом року;

Григорію ГАРЧЕНКУ — за сатиричні вірші «Вистава із вистав» (№ 17), «Чим далі в ліс» (№ 18);

Володимиру ГЛИВЕНКУ — за карикатури «За явною перевагою» (№ 3), «Ти бачиш, як чудово вписується...» (№ 9);

Олегу ГОЛОВКУ — за вірші для дітей «Де ти, котику, ходив?» (№ 9), «Виріс кактус на стежині» (№ 10), «Їжачок і літачок» (№ 17);

Розі ДРУКМАН — за теми до карикатур, надрукованих у журналі протягом року;

Валерію ЗЕЛІНСЬКОМУ — за карикатури «Дослідне поле» (№ 13), «Завжди ви, мамо, невчасно з'являєтеся...» (№ 16);

Миколі КАРПЕНКУ — за віршований фейлетон «Здоровенькі були!» і добірку віршів, надрукованих на літературній сторінці «Ми до вас — на Парнас»;

Олександру КОНОВАЛЕНКУ — за теми до карикатур, надрукованих у журналі протягом року;

Олексію КОХАНУ — за карикатуру на міжнародну тему «Яку б іще зброю придумати?!» (№ 22);

Ігорю ЛАГОЗІ — за фейлетон «Зіпсований апетит» (№ 5);

Олександру ЛЕВАДІ — за гумористичне оповідання «Монолог рибалки» (№ 9);

Вільяму ЛІГОСТОВУ — за «Притчу про нашого славного умільця Івана...» (№ 6);

Олександру ЛУК'ЯНЕНКУ — за гумореску «Добрий пірат Джон» (№ 2);

Віктору МОСКАЛЕНКУ — за гумористичне оповідання «Золоте яєчко» (№ 19);

Анатолію НАУМОВУ — за фейлетони «Профілактичний реверанс» (№ 11), «Ех, життя-буття» (№ 18);

Володимиру ПАЛЬЦУНУ — за фейлетони «Ремонтні обставини» (№ 10), «Заповіт Тутанхамона» (№ 18);

Михайлу ПРУДНИКУ — за газету «Перчанський вісник № 1» (№ 22);

Володимиру САВЦОВУ — за фейлетони на міжнародну тему, опубліковані протягом року;

Володимиру СОЛОНЬКУ — за карикатуру «Спочатку пропишемося у бабусі...» (№ 20);

Павлові СТОРОЖЕНКУ — за фейлетон «Здавально-приймальні ігри на лоні природи» (№ 18);

Леоніду ТЕЛЯТНИКОВУ — за теми до карикатур, надрукованих у журналі протягом року;

Євгену ШЕПІТЬКУ — за фейлетони «Слава Мельпомени і галіфе Попандопуло» (№ 14), «Благовоніє в благочинії» (№ 22).

НОВИЙ КОНКУРС!

Перечитавши затверджений список, авторитетне жюрі доводить до відома майбутніх переможців перчанського конкурсу, що з 1987 року автори кращих фейлетонів, літературних творів, малюнків і тем до них стануть не просто лауреатами, а ЛАУРЕАТАМИ

ЗОЛОТОГО ПЕРЦЯ,
СРІБНОГО ПЕРЦЯ,
БРОНЗОВОГО ПЕРЦЯ,

— із врученням підвищеної грошової премії та відповідного нагрудного знака.

Отже, за пера, шановні читачі!

«З ОЛІВЦЕМ ПО РАТНОМУ» («Перець» № 10)

Враження від подорожі перчанської бригади по райцентру були розглянуті у Волинському облвиконкомі та обговорені в Ратнівському райвиконкомі за участю керівників райспоживспілки, райпобуткомбінату та райкомуногоспу.

За безконтрольність директорові Ратнівського комбінату громадського харчування С. С. Токарському оголошено догану.

У кафе та їдальнях комбінату проведено поточні ремонти, встановлено умивальники, наведено порядок у зберіганні тари. У центрі селища відкрито дитяче кафе «Колобок». На всі підприємства громадського харчування у достатній кількості завозяться соки.

Оголошено догану технічному керівникові хлібокомбінату В. П. Алісеєнку — за виготовлення нестандартних хлібобулочних виробів.

Вжито заходів для поліпшення благоустрою селища: приведено в порядок вулиці Шевченка, Кірова, Першотравневої, 50-річчя Жовтня, збудовано та полагоджено 14 дитячих майданчиків.

Про це повідомив редакцію заступник голови Волинського облвиконкому А. О. Малиш.

«РУКА В МІНІСТЕРСТВІ» («Перець» № 10)

На цей фейлетон, у якому розповідалося про тяганину з виконанням замовлень ремонтно-будівельними організаціями Міністерства побутового обслуговування УРСР, відповідь надіслав заступник міністра А. Я. Гиль.

Він повідомив, що за невиконання замовлення жителя села Трудолюбівки Вінницької області Б. М. Василькевича майстра Могилів-Подільського міжрайонного ремонтно-будівельного управління (МРБУ) Л. І. Савчук з посади звільнено.

За безконтрольність майстру Красилівського МРБУ (Хмельниччина) М. І. Данилюку оголошено сувору догану.

Будівництво будинку жительці міста Первомайська Миколаївської області Г. П. Поволоцькій завершено.

Що ж до устаткування для випуску арболіту, необхідного Львівському облпобутуправлінню (про це також йшлося у фейлетоні), то воно буде виділене міністерством у наступному році.

* * *

ВИ — НАМ, МИ — ВАМ...

Робітники Згурівської дільниці Яготинської пересувної механізованої колони № 10 (Київщина) у своєму листі до Перця розповіли про виняткову турботу, яку виявляв начальник ПМК-10 В. С. Кондратенко до майстра дільниці П. В. Тришина. Щоб той не трясся у рейсовому автобусі з дому на роботу і навпаки (жив Тришин у Яготині, а працював у Згурівці), начальник дозволив йому користуватися службовим автотранспортом, хоч це влітало державі в круглу копієчку.

Лист на прохання Перця було розглянуто на засіданні районного комітету народного контролю. За потурання і безконтрольність у використанні автотранспорту В. С. Кондратенку оголошено догану. Догана дісталася і майстру П. В. Тришину, а на додачу з нього утримано третину місячного окладу.

Теми малюнків цього номера придумали: С. Набережних, В. Казаневський, Л. Телятников, Р. Друкман, В. Космилін, В. Южний, О. Коноваленко, А. Василенко, В. Губін.

КМІТЛИВИЙ

— Гей, хлопчику, що ти робиш на дереві?

— Та одне з ваших яблук упало, і я хочу повісити його назад.

Повідомила Л. БІЛОУС.

м. Кременчук.

ВСЕ ОДНО ВИНЕН

Почувши зойк, чоловік вбігає до сусідньої кімнати. Над розбитою кришталевою вазою стоїть розгублена дружина.

— Добре, що мене тут не було,— полегшено зітхнув чоловік,— а то знов був би винен.

— А таки винен! — накинулась на нього дружина.— Бо якби ти був поруч, то попередив би, щоб я ту вазу ліктем на підлогу не зіпхнула!

ЧОМУ КОСТЮМ МОКРИЙ

— Маріє,— спросоння запитує чоловік у жінки,— чого це мій святковий костюм брудний та мокрий?

— Так то ж ти увечері, як ми з весілля повертались, для мене зорі збирав.

— А хіба увечері був дощ?

— Так ти ж зорі по калюжах збирав...

Повідомив О. МУЗИЧУК.

м. Ровно.

НА УРОЦІ

На уроці фізики вчителька запитала учня:

— Коли мати подає тобі їсти, що видно над мискою гарячого борщу?

— Мою ложку,— відказав той.

Повідомила Т. ВДОВИЧЕНКО.

м. Кіровоград.

«Будуть у нас стійлові труднощі з утриманням корів. Наш бригадир Стебленко бере їх у першу чергу на себе, і ми віримо, що він підніме ферму разом з нами».

(З виступу).

«В огорожі нашої фабрики утворилось декілька проломів. Несуни не показуються мені, вахтеру, на очі, а на всі дірки в мене не хватить очей».

(З виступу).

Надіслав П. ЛЯШЕНКО.

«Приємно бачити обличчя, на яких немає слідів спиртного».

(З виступу).

Надіслав М. ГРИНЬКО.

«95,5% робітників виконують норму часу (виробітку) більше ніж на 150%. Положення, яке склалося, повинно насторожити керівників фабрики».

(З акта ревізії).

Надіслав Є. КУДРАЙ.

«У нашому колгоспі значну увагу приділяють розвитку вівчарства. Вже одержано в цьому році по 111 ягнят на одну вівцематку, а річний план продажу державі вовни виконали ще у першому півріччі».

(З газети).

Надіслав П. АНДРІЇШИН.

Надіслав В. ОЛЕКСІЄНКО.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Я звик працювати, не розгинаючись.

ПЕРЕЦЬ
№ 1 (1235)

СІЧЕНЬ
1987

Головний редактор О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ф. МАКІВЧУК, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Журнал «Перец» № 1 (1235) (на украинском языке) Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 02.12.86. Підписано до друку 19.12.86. БФ 10252. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2204500 прим. Зам. 06262.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» © Журнал «Перець» 1987 р. Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.
Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

ГЕГЕМОНІСТСЬКІ ЗАЗІХАННЯ.